

ΟΥΜΠΕΡΤΟ ΕΚΟ
ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ
ΤΗΣ ΠΡΑΓΑΣ

Μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: IL CIMITERO DI PRAGA

Από τις Εκδόσεις Bompiani, Μιλάνο 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κοιμητήριο της Πράγας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Umberto Eco

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Καλλιφατίδη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Perluigi Buttò

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI Books

© RCS Libri S.p.A. – Milano, Bompiani 2010

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2011

ISBN 978-960-496-008-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΟΥΜΠΕΡΤΟ ΕΚΟ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ
ΤΗΣ ΠΡΑΓΑΣ

*Μετάφραση:
Έφη Καλλιφατίδη*

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζονται:

Δημιουργώντας τον εχθρό

Το όνομα του ρόδου

Το εκκρεμές του Φουκώ

Μπαουντολίνο

Η μυστηριώδης φλόγα της βασίλισσας Λοάνα

Το νησί της προηγούμενης ημέρας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΠΟΥ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΓΚΡΙΖΟ ΠΡΩΙ.....	11
ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ;	16
ΣΤΟΥ ΜΑΝΙ	47
Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ	70
Ο ΣΙΜΟΝΙΝΟ ΚΑΡΜΠΟΝΑΡΟΣ	116
ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ	133
ΜΕ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ	155
Ο ΗΡΑΚΛΗΣ	188
ΠΑΡΙΣΙ	212
Ο ΝΤΑΛΑ ΠΙΚΟΛΑ ΜΠΕΡΔΕΥΕΤΑΙ	223
Ο ΖΟΛΙ	225
ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΑ	251
Ο ΝΤΑΛΑ ΠΙΚΟΛΑ ΛΕΕΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΤΑΛΑ ΠΙΚΟΛΑ	278
ΜΠΙΑΡΙΤΣ	279
Ο ΝΤΑΛΑ ΠΙΚΟΛΑ ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΤΑΙ	301
ΜΠΟΥΓΙΑΝ	305
ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΚΟΜΟΥΝΑΣ	309
ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ	339
ΟΣΜΑΝ ΜΠΕΗΣ	354
ΟΙ ΡΩΣΟΙ;.....	361

ΤΑΞΙΑ	368
Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ	391
ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΔΟΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ	430
ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ	489
ΟΛΑ ΞΕΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ	516
Η ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ	528
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ	553
ΑΧΡΗΣΤΕΣ ΛΟΓΙΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ.....	566
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ	574

Μιας και τα επεισόδια είναι απαραίτητα και μάλιστα αποτελούν το κύριο μέρος ενός ιστορικού αφηγήματος, έχουμε συμπεριλάβει την εκτέλεση εκατό πολιτών που απαγχονίζονται στην κεντρική πλατεία, δύο μοναχών που καίγονται ζωντανοί, την εμφάνιση ενός κομήτη, περιγραφές που αξίζουν όσο εκατό κονταρομαχίες και έχουν το πλεονέκτημα να απομακρύνουν το νου του αναγνώστη από το κεντρικό γεγονός.

Carlo Tenca, *La ca' dei cani*

1

Ο ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΠΟΥ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΓΚΡΙΖΟ ΠΡΩΙ

Ο περαστικός που εκείνο το γκριζο πρωί του Μαρτίου του 1897 θα διέσχιζε, με δική του ευθύνη και κίνδυνο, την πλας Μομπέρ ή λα Μομπ, όπως την αποκαλούσε ο υπόκοσμος (ήδη κέντρο της πανεπιστημιακής ζωής κατά τον Μεσαίωνα, τότε που στέγαζε πλήθος φοιτητών της Σχολής των Τεχνών της *Vicus Stramineus*, ή ρυ ντε Φουάρ, και αργότερα τόπος εκτέλεσης των αποστολών της ελεύθερης σκέψης, όπως ο Ετιέν Ντολέ), θα βρισκόταν σε μιαν από τις ελάχιστες γωνιές του Παρισιού που είχαν διασωθεί από τα ξεκοιλιάσματα του βαρόνου Οσμάν, μέσα σ' ένα λαβύρινθο από δύσσομα δρομάκια, κομμένα στα δύο από τη λεωφόρο Μπιέβρ, η οποία πρόβαλλε εκεί κάτω από τα σπλάχνα της μητρόπολης που την κρατούσαν καιρό αιχμάλωτη, για να ξεχυθεί παράφορη, λαχανιασμένη και ρυπαρή στον κοντινό Σηκουάνα. Από την πλας Μομπέρ, παραμορφωμένη πια από τη λεωφόρο Σεν Ζερμέν, ξεκινούσε ένας ακόμα ιστός από δρομάκια, όπως η ρυ Μετρο-Αλμπέρ, η ρυ Σεν-Σεβερέν, η ρυ Γκαλάντ, η ρυ ντε λα Μπουσερί, η ρυ Σεν-Ζιλιέν-λε-Ποβρ, μέχρι τη ρυ

ντε λα Ασέτ, διάσπαρτα με βρομερά χάνια και περιώνυμους για την απληστία τους ξενοδόχους από την Αλβέρνη, που χρέωναν ένα φράγκο για την πρώτη νύχτα και σαράντα τσεντζέζιμα για τις επόμενες (και άλλα δέκα σόλδια, αν ζητούσε κανείς σεντόνι).

Αν μετά έμπαινε στη ρυ Σοτόν, θα έβρισκε στα μισά αυτού του δρόμου, ανάμεσα σ' ένα μπουρδέλο μεταμφιεσμένο σε μπιραρία και σε μια ταβέρνα που μαζί με το ελεεινό κρασί σέρβιρε και ένα γεύμα των δύο σολδίων (λίγα βέβαια, για να μην ξεπερνούν τις δυνατότητες των φοιτητών της κοντινής Σορβόνης), ένα αδιέξοδο, ένα τυφλό στενάκι, που εκείνη την εποχή ονομαζόταν αδιέξοδο Μομπέρ, αλλά πριν από το 1865 το έλεγαν αδιέξοδο ντ' Αμπουάζ, ενώ ακόμα νωρίτερα φιλοξενούσε ένα *tapis-franc* (στο ιδίωμα του υποκόσμου, ένα καπηλειό, ένα καταγώγιο του αισχίστου είδους που κατά κανόνα ανήκε σε κάποιον κακοποιό και είχε για θαμώνες τύπους που μόλις είχαν βγει απ' τη στενή)· κατά δε τον 18ο αιώνα, η φήμη του ήταν εξίσου θλιβερή, επειδή στέγαζε εκεί το εργαστήριο τριών διαβόητων δηλητηριαστριών, που βρέθηκαν μια μέρα νεκρές, πνιγμένες από τις αναθυμιάσεις των θανατηφόρων ουσιών που απέσταζαν στους φούρνους τους.

Στα μισά εκείνου του στενού, περνούσε εντελώς απαρατήρητη η βιτρίνα ενός παλαιοπώλη, που μια ξεθωριασμένη ταμπέλα διαφήμιζε σαν Brocantage de Qualité – μια βιτρίνα θαμπή πια από τη σκόνη που σκέπαζε τα τζάμια της, τζάμια που δεν βοηθούσαν ιδιαίτερα να φανούν τα εκτιθέμενα εμπορεύματα και το εσωτερικό του μαγαζιού, μιας και το καθένα τους ήταν ένα τετράγωνο με είκοσι εκατοστά πλευρά και όλα μαζί κρατιούνταν από ένα ξύλινο πλαίσιο. Δίπλα σε αυτή τη βιτρίνα, θα έβλεπε μια πόρτα, πάντα κλειστή, και δίπλα στο κορδόνι ενός κουδουνιού μια επιγραφή που ειδοποιούσε ότι ο ιδιοκτήτης απουσίαζε προσωρινά.

Αν, πράγμα που συνέβαινε σπανιότατα, η πόρτα ήταν ανοιχτή, αυτός που θα έμπαινε θα αντίκριζε στο αβέβαιο φως που διαχεόταν σ' εκείνο το άντρο, διάφορα αντικείμενα φύρδην μίγδην, στημένα σε ξεχαρβαλωμένα ράφια και εξίσου ετοιμόρροπα τραπέζια, εκ πρώτης όψεως δελεαστικά, αλλά που με μια πιο προσεκτική παρατήρηση θ' αποκαλύπτονταν εντελώς ακατάλληλα για οποιαδήποτε έντιμη εμπορική συναλλαγή, όσο κι αν προσφέρονταν σε εξευτελιστικές τιμές. Σαν να λέμε, δυο πυροστιές που θ' ατίμαζαν οποιοδήποτε τζάκι, μια ξεφλουδισμένη μπλε εμαγιέ χύτρα, μαξιλάρια που ίσως κάποτε να ήταν κεντημένα με έντονα χρώματα, βάσεις για ανθοδοχεία με βρέφη από γδαρμένο πηλό, ξεχαρβαλωμένα τραπεζάκια ακαθόριστου στιλ, ένα καλαθάκι για καρτ-βιζίτ από σκουριασμένο σίδηρο, αχαρακτήριστα κουτιά με πυρογραφίες, φρικαλέες βεντάλιες από μαργαριτομάνα, στολισμένες με κινεζικά σχέδια, ένα κολιέ που έμοιαζε κεχριμπάρι, δυο γοβάκια από άσπρο μαλλί με πόρπες από στρας, μια σπασμένη προτομή του Ναπολέοντα, πεταλούδες κάτω από ραγισμένο γυαλί, φρούτα από πολύχρωμο μάρμαρο κάτω από μιαν άλλοτε διάφανη καμπάνα, ινδικές καρύδες, παλιά άλμπουμ με σεμνές ακουαρέλες λουλουδιών, μερικές κορνιζαρισμένες δαγκεροτυπίες (που εκείνη την εποχή, δεν θεωρούνταν καν αντίκες) – έτσι που όποιος δεν ντρεπόταν να μπει στον πειρασμό γι' αυτά τα κατάπτυστα υπολείμματα από κατασχέσεις ξεπεσμένων οικογενειών και ρωτούσε τον καχύποπτο ιδιοκτήτη για την τιμή τους, θα άκουγε ένα τέτοιο ποσό που θα πάγωνε ακόμα και τον πιο διεστραμμένο συλλέκτη παλαιών τερατουργημάτων.

Και τέλος, αν ο επισκέπτης είχε μια ειδική άδεια ελευθέρως να διασχίσει τη δεύτερη πόρτα που χώριζε το εσωτερικό του μαγαζιού από τους πάνω ορόφους, και ανέβαινε τα σκαλιά μιας ετοιμόρροπης κυκλικής σκάλας, σαν αυτές που έχουν πολλά

παριζιάνικα σπίτια, που η πρόσοψή τους είναι τόσο φαρδιά όσο και η εξώπορτα (έτσι όπως στριμώχνονται λοξά το ένα δίπλα στο άλλο), θα έμπαινε σ' ένα ευρύχωρο σαλόνι, όπου δεν υπήρχαν τα μπιχλιμπίδια του ισογείου, αλλά μια συλλογή αντικειμένων εντελώς διαφορετικού είδους: ένα αμπίρ τραπεζάκι με τρία πόδια σε σχήμα κεφαλής αετού, μια κονσόλα που στηριζόταν σε μια φτερωτή σφίγγα, ένα ντουλάπι του 17ου αιώνα, μια βιβλιοθήκη από μαόνι που επιδείκνυε καμιά εκατοστή βιβλία ομορφοδεμένα με μαροκέν, ένα γραφείο από εκείνα που λένε αλά αμερικέν, με ρολτόπ και πάμπολλα συρτάρια σαν σεκρετέρ. Και αν περνούσε στο διπλανό δωμάτιο, θα έβρισκε ένα πολυτελές κρεβάτι με ουρανό, μια ρουστίκ εταζέρα φορτωμένη με πορσελάνες των Σεβρών, έναν τουρκικό ναργιλέ, ένα μεγάλο αλαβάστρινο κύπελλο, ένα κρυστάλλινο βάζο και, στον τοίχο, ταμπλό με μυθολογικές σκηνές, δύο μεγάλους πίνακες που αναπαριστούσαν τις Μούσες της Ιστορίας και της Κωμωδίας, και κρεμασμένα στους τοίχους, αραβικές κελεμπίες, ανατολίτικα ρούχα από κασμίρ, ένα παλιό φλασκί προσκυνητή κι έπειτα, ένα λαβομάνο μ' ένα ραφάκι γεμάτο είδη τουαλέτας από πολύτιμα υλικά – με λίγα λόγια, ένα παράξενο συνονθύλευμα από αλλόκοτα και ακριβά αντικείμενα, που μπορεί να μην αποδείκνυαν ένα συγκροτημένο και εκλεπτυσμένο γούστο, αλλά οπωσδήποτε μια επιθυμία για επιδεικτική αφθονία.

Επιστρέφοντας στο σαλόνι της εισόδου, ο επισκέπτης θα διέκρινε, μπροστά στο μοναδικό παράθυρο απ' όπου έμπαινε το λιγοστό φως του αδιεξόδου, έναν ηλικιωμένο άνθρωπο, τυλιγμένο σε μια ρομπ ντεσάμπρ, να κάθεται στο τραπέζι, και, απ' όσο θα μπορούσε να δει με μια κλεφτή ματιά πάνω απ' την πλάτη του, να γράφει αυτό που πρόκειται να διαβάσουμε και το οποίο ο Αφηγητής μερικές φορές θα συνοψίζει για να μην πλήττει πολύ ο Αναγνώστης.

Μάταια θα περιμένει ο Αναγνώστης να του κάνει μια έκπληξη ο Αφηγητής, αποκαλύπτοντάς του κάποιον ήδη γνωστό, διότι (μιας και η αφήγηση αρχίζει μόλις τώρα) κανείς ακόμα δεν είναι γνωστός· και ο ίδιος ο Αφηγητής δεν ξέρει ποιος είναι ο μυστηριώδης γράφων και προτίθεται να το μάθει (μαζί με τον Αναγνώστη) καθώς και οι δύο κοιτούν αδιάκριτα παρακολουθώντας τα ίχνη που αφήνει η πένα του πάνω στα χαρτιά.

2

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ;

24 Μαρτίου 1897

Νιώθω κάποια αμηχανία τώρα που κάθομαι να γράψω, λες και ξεγυμνώνω την ψυχή μου, κατόπιν της εντολής –όχι, για τον Θεό! ας πούμε της συμβουλής– ενός Γερμανού (ή Αυστριακού, αλλά είναι το ίδιο) Εβραίου. Ποιος είμαι; Ίσως να ήταν πιο χρήσιμο να αναρωτηθώ για τα πάθη μου, παρά για τα γεγονότα της ζωής μου. Ποιον αγαπώ; Δεν μου έρχονται στο νου πολλοί αγαπημένοι. Ξέρω ότι αγαπώ την καλή κουζίνα: και μόνο στο όνομα του Λα Τουρ ντ'Αρζάν*, νιώθω ένα ρίγος σε όλο μου το κορμί. Είναι αγάπη;

Ποιον μισώ; Τους Εβραίους, νιώθω την παρόρμηση να πω, αλλά το γεγονός ότι υπέκυψα τόσο δουλικά στις παροτρύνσεις αυτού του Αυστριακού (ή Γερμανού) γιατρού δείχνει ότι δεν έχω τίποτα εναντίον των καταραμένων των Εβραίων.

*La Tour D'Argent. Πολυτελές εστιατόριο στο Παρίσι. Εγκαινιάστηκε το 1582, την περίοδο της βασιλείας του Ερρίκου Δ', και έως σήμερα συνεχίζει αδιαλείπτως τη λειτουργία του. (Σ.τ.Ε.)

Για τους Εβραίους ξέρω μόνον όσα μου δίδαξε ο παππούς: «Είναι ο κατεξοχήν άθεος λαός», με δασκάλευε. «Ξεκινούν από την έννοια ότι το καλό πρέπει να πραγματοποιηθεί εδώ και όχι μετά θάνατον. Έτσι, δρουν αποκλειστικά για την κατάκτηση αυτού του κόσμου».

Τα παιδικά μου χρόνια τα βάραινε το φάντασμά τους. Ο παππούς μού περιέγραφε εκείνα τα μάτια που σε κατασκοπεύουν, τόσο ψεύτικα που σε κάνουν να πανιάζεις, εκείνα τα γλοιώδη χαμόγελα, εκείνα τα χείλη ύαινας που ανασηκώνονται πάνω από τα δόντια, εκείνα τα βαριά, διεφθαρμένα, άσκημα βλέμματα, εκείνες τις πάντα ανήσυχες ρυτίδες ανάμεσα στη μύτη και στα χείλη, που χαραχτήκαν από το μίσος, εκείνη τη μύτη τους, γαμψή σαν αρπακτικού πτηνού... Και το μάτι, αχ, το μάτι... Στριφογυρνάει πυρετωδώς, με κόρες στο χρώμα του φρυγανισμένου ψωμιού, αποκαλύπτοντας αρρώστιες του ήπατος, χαλασμένου από τις εκκρίσεις που προκάλεσε ένα μίσος δεκαοκτώ αιώνων, και χάνεται μέσα σε χίλιες μικρές ρυτίδες που τονίζονται με την ηλικία – ήδη στα είκοσί του, ο Ιουδαίος είναι σταφιδασμένος σαν γέρος. Όταν χαμογελάει, τα πρησμένα του βλέφαρα μισοκλείνουν, αφήνοντας μόνο μίαν αδιόρατη γραμμή, ένδειξη ευστροφίας, έλεγαν μερικοί, λαγνείας, διευκρίνιζε ο παππούς... Και όταν ήμουν αρκετά μεγάλος για να καταλάβω, μου υπενθύμιζε ότι ο Εβραίος, πέρα από ματαιόδοξος σαν Ισπανός, αδαής σαν Κροάτης, ερωτύλος σαν Λεβαντίνος, αχάριστος σαν Μαλτέζος, θρασύς σαν τσιγγάνος, βρόμικος σαν Άγγλος, λιγδιάρης σαν Καλμούχος, αυταρχικός σαν Πρώσος και συκοφάντης σαν αυτούς που είναι από το Άστυ, είναι και μοιχός, εξαιτίας του ασυγκράτητου πόθου του – ο οποίος οφείλεται στην περιτομή που τους κάνει να έχουν πιο εύκολα στύσεις, με μια τερατώδη δυσαναλογία ανάμεσα στο νανισμό του σώματός τους και τη σπηλαιώδη χωρητικότητα εκείνης της μισοακρωτηριασμένης τους προεξοχής.

Εγώ τους Εβραίους τους έβλεπα κάθε βράδυ στον ύπνο μου για χρόνια.

Ευτυχώς, δεν τους συνάντησα ποτέ, εκτός από την πουτανίτσα στο γκέτο του Τορίνο, τότε που ήμουν νεαρός (αλλά δεν αντάλλαξα πάνω από δυο λέξεις μαζί της) και τον Αυστριακό (ή Γερμανό, το ίδιο είναι) γιατρό.

Τους Γερμανούς τους γνώρισα και δούλεψα και γι' αυτούς: το κατώτερο είδος ανθρώπων που μπορεί να διανοηθεί κανείς. Ο Γερμανός παράγει κατά μέσο όρο τον διπλάσιο όγκο περιττωμάτων από έναν Γάλλο. Υπερβολική δραστηριότητα των εντέρων και ελλιπής του εγκεφάλου, πράγμα που αποδεικνύει την κατωτερότητα της φυσιολογίας τους. Την εποχή των βαρβαρικών εισβολών, οι γερμανικές ορδές διάνθιζαν τη διαδρομή τους με παράλογες ποσότητες σωματικών εκκρινμάτων. Εξάλλου, ακόμα και κατά τους προηγούμενους αιώνες, ο Γάλλος ταξιδιώτης καταλάβαινε αμέσως αν είχε διασχίσει τα σύνορα της Αλσατίας, χάρη στο αφύσικο μέγεθος των περιττωμάτων που έβλεπε κατά μήκος των δρόμων. Και όχι μόνο: χαρακτηριστικό του Γερμανού είναι η βρομίδρωση, η άσκημη δηλαδή μυρωδιά του ιδρώτα, και έχει αποδειχτεί ότι τα ούρα ενός Γερμανού περιέχουν 20% άζωτο, ενώ των άλλων φυλών μόλις 15%.

Ο Γερμανός ζει σε μια κατάσταση διαρκούς εντερικής αμηχανίας, που οφείλεται στην υπερβολική μπίρα και στα χοιρινά λουκάνικα που καταβροχθίζει. Τους είδα ένα βράδυ, στη διάρκεια του μοναδικού ταξιδιού μου στο Μόναχο, σ' εκείνους τους ιερόσυλους ναούς τους, γεμάτους καπνούς, όπως τα εγγλέζικα λιμάνια, να ζέχνουν λίπος και λαρδί: κάθονταν ακόμα και δύο δύο, εκείνος κι εκείνη, με τα χέρια σφιγμένα γύρω από κάτι μπουκάλια μπίρας που θα ξεδιψούσαν ακόμα και μιαν αγέλη παχύδερμων, μύτη με μύτη, σ' έναν κτηνώδη ερωτικό διάλογο, σαν

*... Εγώ τους Εβραίους τους έβλεπα κάθε βράδυ
στον ύπνο μου για χρόνια... (σελ. 18)*

δύο σκυλιά που μυρίζονται, με τα θορυβώδη και άχαρα γέλια τους, την ασαφή λαρυγγική ευθυμία τους, γυαλίζοντας από το μόνιμο λίπος που καλύπτει τα πρόσωπα και τα σώματά τους, σαν το λάδι στην επιδερμίδα των αρχαίων αθλητών του ιπποδρόμου.

Γεμίζουν το στόμα με το *Geist* τους, που πάει να πει πνεύμα, αλλά είναι το πνεύμα του ζύθου τους· τους αποβλακώνει από νέους και εξηγεί γιατί πέρα απ' τον Ρήνο, δεν δημιουργήθηκε ποτέ κάτι ενδιαφέρον στην τέχνη, εκτός από ορισμένους πίνακες με αποτρόπαια μούτρα και από ποιήματα θανατηφόρας ανίας. Κι ας μη μιλήσουμε για τη μουσική τους: δεν λέω για εκείνον τον ατζαμή και πένθιμο Βάγκνερ που τώρα ξετρελαίνει ακόμα και τους Γάλλους, μα από το λίγο που έχω ακούσει, και οι συνθέσεις εκείνου του Μπαχ τους στερούνται εντελώς αρμονίας, είναι ψυχρές σαν μια χειμωνιάτικη νύχτα, ενώ οι συμφωνίες εκείνου του Μπετόβεν είναι ένα όργιο βαρβαρότητας.

Η κατάχρηση της μπίρας τούς κάνει ανίκανους να σχηματίσουν την παραμικρή ιδέα για τη χυδαιότητά τους, αλλά ο υπερθετικός βαθμός της χυδαιότητας αυτής είναι ότι δεν ντρέπονται που είναι Γερμανοί. Πήραν στα σοβαρά έναν λαίμαργο και λάγνο μοναχό, όπως τον Λούθηρο (μπορεί να παντρευτεί μια μοναχή;), μόνο και μόνο επειδή κατέστρεψε τη Βίβλο, μεταφράζοντάς τη στη γλώσσα τους. Ποιος ήταν αυτός που είπε ότι έχουν κάνει κατάχρηση των δύο μεγάλων ευρωπαϊκών ναρκωτικών, του αλκοόλ και του Χριστιανισμού;

Θεωρούν τους εαυτούς τους βαθείς, επειδή η γλώσσα τους είναι αόριστη, δεν έχει τη σαφήνεια της γαλλικής και ποτέ δεν λέει ακριβώς αυτό που θα έπρεπε, έτσι που κανένας Γερμανός δεν ξέρει τι ακριβώς θέλει να πει – και μπερδεύει αυτή την ασάφεια με το βάθος. Με τους Γερμανούς είναι όπως με τις γυναίκες, δεν φτάνεις ποτέ στο βάθος. Δυστυχώς, αυτή την κάθε άλλο παρά εκφραστική γλώσσα, με τα ρήματα που, καθώς διαβάζεις, πρέπει να ψάχνεις εναγωνίως με το βλέμμα, διότι δεν βρίσκονται ποτέ εκεί

*... Πήραν στα σοβαρά έναν λαίμαργο και λάγνο μοναχό,
όπως τον Λούθηρο (μπορεί να παντρευτεί μια μοναχή);,
μόνο και μόνο επειδή κατέστρεψε τη Βίβλο,
μεταφράζοντάς τη στη γλώσσα τους... (σελ. 20)*

που θα έπρεπε, ο παππούς με ανάγκασε να τη μάθω από μικρός – δεν είναι ν’ απορεί κανείς, τέτοιος φιλοαυστριακός που ήταν. Και έτσι, αυτή τη γλώσσα τη μίσησα, όσο και τον Ιησουίτη που ερχόταν να μου τη διδάξει, χτυπώντας με τη βέργα τα δάχτυλά μου.

Από τότε που εκείνος ο Γκομπινό έγραψε για το θέμα της ανισότητας των φυλών, φαίνεται ότι όποιος κακολογεί έναν άλλο λαό το κάνει επειδή θεωρεί τον δικό του ανώτερο. Εγώ δεν έχω προκαταλήψεις. Από τότε που έγινα Γάλλος (και ήμουν ήδη κατά το ήμισυ, χάρη στη μητέρα μου), κατάλαβα ότι οι συμπατριώτες μου είναι τεμπέληδες, απατεώνες, οξύθυμοι, ζηλιάρηδες, φαντασμένοι, σε σημείο να πιστεύουν ότι όποιος δεν είναι Γάλλος είναι άγριος, ανίκανοι να δεχτούν κριτική. Γιατί κατάλαβα ότι, προκειμένου ν’ αναγκάσεις έναν Γάλλο να δεχτεί ένα κουσούρι της ράτσας του, αρκεί να του κακολογήσεις έναν άλλο λαό, σαν να λέμε «εμείς οι Πολωνοί έχουμε τούτο ή εκείνο το ελάττωμα» και, καθώς δεν θέλει να υπολείπονται σε τίποτα, ακόμα και στο κακό, αμέσως αντιδρά με το «α, όχι, εδώ στη Γαλλία, είμαστε χειρότεροι»· και δώστου να βρίζει τους Γάλλους, μέχρι να καταλάβει ότι έπεσε στην παγίδα σου.

Δεν αγαπούν τους ομοίους τους, ακόμα κι όταν έχουν όφελος απ’ αυτούς. Κανείς δεν είναι πιο άξεστος από έναν Γάλλο ταβερνιάρη, έχει μια μούρη σαν να μισεί τους πελάτες του (πράγμα που ίσως να είναι αλήθεια) και σαν να ήθελε να μην υπάρχουν (πράγμα που δεν ισχύει, γιατί ο Γάλλος είναι πολύ άπληστος). *Ils grognent toujours**. Δοκιμάστε να τον ρωτήσετε κάτι: *sais pas, moi***, και προτείνουν τα χείλη σαν να φτύνουν.

Είναι κακοί. Σκοτώνουν από πλήξη. Είναι ο μόνος λαός που

* Γκρινιάζουν πάντοτε.

** Πού να ξέρω εγώ;

κράτησε επί πολλά χρόνια τους πολίτες του απασχολημένους με το να κόβουν ο ένας το κεφάλι του άλλου και ευτυχώς που ο Ναπολέον έστρεψε τη λύσσα τους προς έναν άλλο λαό και τους επιστράτευσε να καταστρέψουν την Ευρώπη.

Είναι περήφανοι που έχουν ένα κράτος το οποίο ονομάζουν ισχυρό, αλλά περνούν το χρόνο τους προσπαθώντας να το ρίξουν: κανείς άλλος σαν τους Γάλλους δεν στήνει οδοφράγματα για το παραμικρό και, ανάλογα με το πού φυσάει ο άνεμος, συχνά χωρίς καν να ξέρουν το γιατί, αφήνονται να συρθούν στους δρόμους από τον χειρότερο κανάγια. Ο Γάλλος δεν ξέρει τι θέλει, απλώς ξέρει πολύ καλά ότι δεν θέλει αυτό που έχει. Και για να το πει, δεν κάνει άλλο από το να λέει τραγούδια.

Πιστεύουν ότι όλος ο κόσμος μιλάει γαλλικά. Συνέβη πριν από καμιά δεκαριά χρόνια, μ' εκείνον τον Λουκάς, ιδιοφυή άνθρωπο – τριάντα χιλιάδες πλαστά χειρόγραφα, κλέβοντας χαρτί από τα εσώφυλλα των παλιών βιβλίων της Εθνικής Βιβλιοθήκης και πλαστογραφώντας τους διάφορους γραφικούς χαρακτήρες, αν και όχι τόσο καλά όσο θα μπορούσα να το κάνω εγώ... Είχε πουλήσει δεν ξέρω κι εγώ πόσα σε μια δυσθεώρητη τιμή σ' εκείνον το βλάκα τον Σασλ (μέγας μαθηματικός, λένε, και μέλος της Ακαδημίας των Επιστημών, αλλά και μέγας κόπανος). Και όχι μόνο αυτός, αλλά και πολλοί από τους ακαδημαϊκούς συναδέλφους του θεώρησαν φυσικό να έχουν γράψει τις επιστολές τους στα γαλλικά ο Καλιγούλας, η Κλεοπάτρα και ο Ιούλιος Καίσαρ, και να αλληλογραφούν στα γαλλικά μεταξύ τους ο Πασκάλ, ο Νεύτων και ο Γαλιλαίος, όταν ακόμα και τα παιδιά ξέρουν ότι οι λόγιοι εκείνων των αιώνων έγραφαν στα λατινικά. Οι Γάλλοι λόγιοι δεν έχουν ιδέα ότι οι άλλοι λαοί μιλούν άλλη γλώσσα πλην της γαλλικής. Επιπλέον, οι πλαστές επιστολές έλεγαν ότι ο Πασκάλ είχε ανακαλύψει την παγκόσμια έλξη είκοσι χρόνια πριν από τον Νεύτωνα και αυτό ήταν αρκετό για να θαμπώσει εκείνους τους αλμπάνηδες της Σορβόνης, τους πλημμυρισμένους με εθνική έπαρση.

Ίσως η άγνοια να είναι αποτέλεσμα της τσιγκουνιάς τους –της εθνικής διαστροφής που θεωρούν αρετή και αποκαλούν οικονομία. Μόνο σε αυτή τη χώρα μπόρεσε να δημιουργηθεί ένα ολόκληρο θεατρικό έργο αφιερωμένο σ' έναν φιλάργυρο. Για να μη μιλήσουμε για τον μπαρμπα-Γκραντέ.

Η φιλαργυρία τους φαίνεται και στα σκονισμένα διαμερίσματά τους, με τις ταπετσαρίες που ποτέ δεν αλλάζονται, τις μπανιέρες που ανήκαν στους προπάππους τους, τις κυκλικές σκάλες με τα ξεχαρβαλωμένα ξύλα, προκειμένου να εκμεταλλευτούν μικρόψυχα τον ελάχιστο χώρο. Διασταυρώστε, όπως γίνεται με τα φυτά, έναν Γάλλο με έναν Εβραίο (ίσως γερμανικής καταγωγής) και θα έχετε αυτό που έχουμε, την Τρίτη Δημοκρατία...

Το ότι έγινα Γάλλος οφείλεται στο ότι μου ήταν ανυπόφορο να είμαι Ιταλός. Ως Πιεμοντέζος (από τη γέννησή μου), ένιωθα να είμαι απλώς η καρικατούρα ενός Γάλλου, αλλά με πιο περιορισμένες ιδέες. Οι καινοτομίες κάνουν τους Πιεμοντέζους δύσκαμπτους, το απροσδόκητο τους τρομοκρατεί. Για να φτάσουν να μετακινηθούν μέχρι τις Δύο Σικελίες* (αν και στους Γαριβαλδίνους υπήρχαν ελάχιστοι Πιεμοντέζοι) χρειάστηκαν δύο Λιγούριοι, ένας μεγάλοπνοος σαν τον Γαριβάλδη και ένας γρουσουζής σαν τον Ματσίνι. Και ας μη μιλήσουμε γι' αυτό που ανακάλυψα όταν με έστειλαν στο Παλέρμο (πότε ήταν; Πρέπει να το βρω). Μόνο εκείνος ο ματαιόδοξος ο Δουμάς αγαπούσε αυτούς τους λαούς, ίσως επειδή τον κολάκευαν περισσότερο από τους Γάλ-

* Βασίλειο των Δύο Σικελιών. Ιδρύθηκε το 1442, με τη συνένωση των βασιλείων της Νεάπολης και της Σικελίας. Το 1860, μετά την εισβολή στο νησί των δυνάμεων του Γαριβάλδη και την εξέγερση που ακολούθησε, οι Βουρβόνοι κυρίαρχοι του βασιλείου (από το 1734) ηττήθηκαν και η Σικελία ενσωματώθηκε με δημοψήφισμα στο Βασίλειο της Ιταλίας. (Σ.τ.Ε.)

λους, που ανέκαθεν τον θεωρούσαν προϊόν επιμειξίας. Άρεσε στους Ναπολιτάνους και στους Σικελούς, μιγάδες κι αυτοί, όχι από σφάλμα μιας έκλυτης μάνας, αλλά από την ιστορία των γενιών μέσα από διασταυρώσεις αναξιόπιστων Λεβαντίνων, ιδρωμένων Αράβων και έκφυλων Οστρογόθων, κι έτσι έχουν πάρει το χειρότερο από τους προγόνους τους, από τους Σαρακηνούς την τεμπελιά, από τους Σουήβους τη θηριωδία, από τους Έλληνες την έλλειψη αποφασιστικότητας και τη χαρά να χάνονται σε άσκοπες κουβέντες μέχρι να τριχοτομήσουν την τρίχα. Και κατά τ' άλλα, αρκεί να δει κανείς τα αλητάκια που μαγεύουν τους ξένους στη Νάπολη, να μπουκώνονται με μακαρόνια που τα χώνουν με τα δάχτυλα στο λαρύγγι τους, να πασαλείβονται με σάπιες ντομάτες. Δεν τα έχω δει, νομίζω, αλλά το ξέρω.

Ο Ιταλός είναι αναξιόπιστος, ψεύτης, δειλός, προδότης, νιώθει πιο άνετα με το μαχαίρι παρά με το σπαθί, καλύτερα με το φαρμάκι παρά με το φάρμακο, είναι γλοιώδης στις διαπραγματεύσεις, σταθερός μόνο στο να αλλάζει σημαία κάθε φορά που αλλάζει ο άνεμος – και είδατε τι συνέβη στους στρατηγούς των Βουρβόνων μόλις εμφανίστηκαν οι τυχοδιώκτες του Γαριβάλδη και οι Πιεμοντέζοι στρατηγοί.

Φταίει που οι Ιταλοί είναι πλασμένοι με πρότυπο τους παπάδες, τη μοναδική πραγματική κυβέρνηση που είχαν από τότε που εκείνος ο διεστραμμένος τελευταίος αυτοκράτορας σοδομίστηκε από τους βαρβάρους, επειδή ο Χριστιανισμός είχε εξασθενήσει το θάρρος της αρχαίας φυλής.

Οι παπάδες... Πώς τους γνώρισα; Στο σπίτι του παππού, νομίζω, έχω μια θολή ανάμνηση από φευγαλέα βλέμματα, χαλασμένα δόντια, βαριές ανάσες, ιδρωμένα χέρια που προσπαθούσαν να μου χαϊδέψουν το σβέρκο. Τι αηδία. Αργόσχολοι, ανήκουν στις επικίνδυνες τάξεις, όπως οι κλέφτες και οι αλήτες. Αυτός που γίνεται ιερέας ή μοναχός, το κάνει για να ζήσει τεμπέλικά, και η τεμπελιά είναι εγγυημένη από τον αριθμό τους. Αν οι ιερείς ήταν,

ας πούμε, ένας στους χίλιους, θα είχαν τόσο πολλά να κάνουν ώστε δεν θα προλάβαιναν να κάθονται αραχτοί και να καταβροχθίζουν καπόνια. Και μεταξύ των πιο ανάξιων ιερέων, η κυβέρνηση διαλέγει τους πιο βλάκες και τους χρίζει επισκόπους.

Αρχίζεις να τους έχεις γύρω σου από τη στιγμή που γεννιέσαι, όταν σε βαφτίζουν, τους ξαναβρίσκεις στο σχολείο, αν οι γονείς σου είναι τόσο θεοφοβούμενοι που να σ' εμπιστευτούν στα χέρια τους, μετά είναι η πρώτη κοινωνία, η κατήχηση, το χρίσμα· ο παπάς είναι εκεί τη μέρα του γάμου σου, για να σου πει τι πρέπει να κάνεις στην κρεβατοκάμαρά σου και, την επόμενη μέρα, στην εξομολόγηση, για να σε ρωτήσει πόσες φορές το έκανες κι έτσι να μπορεί να ερεθίζεται πίσω από το διχτυωτό. Σου μιλούν με τρόπο για το σεξ, αλλά τους βλέπεις κάθε μέρα να βγαίνουν από αιμομικτικά κρεβάτια χωρίς καν να πλένουν τα χέρια τους, και να πηγαίνουν να φάνε και να πιουν τον Κύριό τους, για να τον χέσουν και να τον κατουρήσουν μετά.

Λένε και ξαναλένε ότι η βασιλεία τους δεν είναι του κόσμου τούτου και βάζουν χέρι σε οτιδήποτε μπορούν να αρπάξουν. Ο πολιτισμός δεν θα φτάσει ποτέ στο αποκορύφωμά του αν η τελευταία πέτρα της τελευταίας εκκλησίας δεν πέσει πάνω στον τελευταίο παπά, ώστε ο κόσμος να γλιτώσει απ' αυτό το σκυλολόι.

Οι κομμουνιστές διέδωσαν την ιδέα ότι η θρησκεία είναι το όπιο του λαού. Και είναι αλήθεια, γιατί χρησιμεύει για να συγκρατεί τους πειρασμούς των υποτελών της και, αν δεν υπήρχε η θρησκεία, θα ήταν διπλάσιος ο κόσμος στα οδοφράγματα, ενώ τις μέρες της Κομούνας*, δεν ήταν αρκετοί και μπόρεσαν να τους ξεπαστρέψουν χωρίς πολλά πολλά. Αλλά, αφότου άκου-

* Κομούνα του Παρισιού (Μάρτιος -Μάιος 1871). Επαναστατική κυβέρνηση στο Παρίσι που σχηματίστηκε από εργάτες και σοσιαλιστές την επομένη της κατάρρευσης του Ναπολέοντα Γ'. Μία προγενέστερη Κομούνα του Παρισιού διήρκεσε από το 1789-1795, στην οποία στηρίχτηκαν οι Ιακωβίνοι. (Σ.τ.Ε.)

σα τον Αυστριακό γιατρό να μιλάει για τα πλεονεκτήματα του κολομβιανού ναρκωτικού, θα έλεγα ότι η θρησκεία είναι και η κοκαΐνη του λαού, διότι η θρησκεία ώθησε και ωθεί στους πολέμους, στις σφαγές των απίστων, και αυτό ισχύει για χριστιανούς, μουσουλμάνους και άλλους ειδωλολάτρες, και μπορεί παλιά οι μαύροι της Αφρικής να περιορίζονταν στο να σφάζονται μεταξύ τους, αλλά οι ιεραπόστολοι τους προσηλύτισαν και τους έκαναν αποικιακά στρατεύματα, ένα κι ένα για να σκοτώνονται στην πρώτη γραμμή και για να βιάζουν τις λευκές γυναίκες όταν μπαίνουν σε μια πόλη. Οι άνθρωποι ποτέ δεν κάνουν το κακό τόσο απόλυτα και με τόσο ενθουσιασμό, όσο όταν για χάρη μιας θρησκευτικής πεποιθήσης.

Χειρότεροι απ' όλους είναι βέβαια οι Ιησουίτες. Έχω την εντύπωση ότι τους έριξα μερικές κλοτσιές ή μπορεί αυτοί να κατάφεραν να μου κάνουν κακό, δεν καλοθυμάμαι. Ή μπορεί να ήταν οι ομοαίματοι αδελφοί τους, οι Μασόνοι. Ίδιοι με τους Ιησουίτες, μόνο λίγο πιο μπερδεμένοι. Εκείνοι τουλάχιστον έχουν μια δική τους θεολογία και ξέρουν πώς να τη χειριστούν, ενώ ετούτοι έχουν πολλές και χάνουν το νου τους. Για τους Μασόνους, μου έλεγε ο παππούς. Μαζί με τους Εβραίους, έκοψαν το κεφάλι του βασιλιά. Και δημιούργησαν τους Καρμπονάρους, Μασόνοι κι αυτοί, αλλά λίγο πιο βλάκες, γιατί κατάφεραν κάποτε να τους τουφεκίζουν και μετά να τους αποκεφαλίζουν, γιατί δεν μπόρεσαν να φτιάξουν μια βόμβα, ή έγιναν σοσιαλιστές, κουμμουνιστές και οπαδοί της Κομόνας. Όλοι στον τοίχο. Μπράβο, Θιέρσο*.

* Εξελληνισμένος τύπος του ονόματος του Γάλλου συντηρητικού πολιτικού Αντόλφ Τιερ (1797-1877). Ως Πρωθυπουργός της χώρας κατέστειλε την εξέγερση της Κομόνας. (Σ.τ.Ε.)

Μασόνοι και Ιησουίτες. Οι Ιησουίτες είναι Μασόνοι ντυμένοι γυναικεία.

Μισώ τις γυναίκες, από τα λίγα που ξέρω γι' αυτές. Επί χρόνια με κατέτρυχε η ιδέα εκείνων των *brasseries à femmes**, όπου μαζεύονται κάθε λογής παλιάνθρωποι. Χειρότερες κι από οίκους ανοχής. Αυτοί τουλάχιστον δυσκολεύονται να βρουν στέγη εξαιτίας της αντίθεσης των γειτόνων, ενώ οι μπιραρίες μπορούν να ανοίξουν παντού, μιας και, όπως λένε, είναι απλώς μαγαζιά όπου ο κόσμος πάει να πιει. Αλλά πίνουν στο ισόγειο και ασκούν την πορνεία στα παραπάνω πατώματα. Κάθε μπιραρία έχει ένα θέμα και ανάλογα είναι και τα ρούχα των κοριτσιών· εδώ βρίσκεις γερμανικές κελερίνες, εκεί μπροστά στο Μέγαρο της Δικαιοσύνης, σερβιτόρες με τηβέννους δικηγόρων. Από την άλλη μεριά, φτάνουν τα ονόματα, όπως το *Brasserie de Tire-cul*, *Brasserie des belles marocaines* ή *Brasserie des quatorze fesses*, κοντά στη Σορβόνη. Οι ιδιοκτήτες τους είναι σχεδόν πάντα Γερμανοί, να ένας τρόπος να υπονομευτεί η ηθική των Γάλλων. Ανάμεσα στο πέμπτο και το έκτο *arrondissement*** , υπάρχουν τουλάχιστον εξήντα, αλλά σε όλο το Παρίσι είναι σχεδόν διακόσιες και όλες είναι ανοιχτές ακόμα και για τους πολύ νέους. Τα παιδιά μπαίνουν στην αρχή από περιέργεια, έπειτα από βίτσιο και, τέλος, αρπάζουν μια βλεννόρροια – στην καλύτερη των περιπτώσεων. Αν η μπιραρία είναι κοντά σε σχολείο, οι μαθητές βγαίνοντας πάνε να κρυφοκοιτάξουν τις κοπέλες. Και όχι μόνον οι μαθητές. Μαθαίνουν πολλά για τις συνήθειες και το ρυθμό των επισκέψεων των ενηλίκων και αυτά μπορούν πάντα να φανούν χρήσιμα.

* Η *brasserie de femmes*. Μπιραρία όπου κανείς βρίσκει εύκολες γυναίκες.

** Διοικητική περιφέρεια στη Γαλλία. Το Παρίσι αποτελείται από είκοσι *arrondissements*.

... Οι Ιησουίτες είναι Μασόνοι ντυμένοι γυναικεία... (σελ. 28)

Αυτό που με διασκεδάζει περισσότερο απ' όλα είναι να αναγνωρίζω το είδος των μαστροπών που περιμένουν στα τραπέζια, μερικοί είναι σύζυγοι που τρέφονται από τις χάρες της συζύγου και αυτοί κάνουν παρέα αναμεταξύ τους· καλοντυμένοι, καπνίζουν και παίζουν χαρτιά, ο ταβερνιάρης και οι κοπέλες τους ονομάζουν το τραπέζι των κερατάδων, αλλά στο Καρτιέ Λατέν πολλοί είναι αποτυχημένοι πρώην φοιτητές, πάντα με το φόβο ότι κάποιος θα βγάλει στη φόρα την ενασχόλησή τους, και τραβούν συχνά μαχαίρι. Οι πιο ήρεμοι είναι οι κλέφτες και οι δολοφόνοι, που πηγαινοέρχονται επειδή πρέπει να φροντίσουν τις υποθέσεις τους και ξέρουν ότι οι κοπέλες δεν θα τους προδώσουν, γιατί αλλιώς την επόμενη μέρα θα τις βρουν να επιπλέουν στον Μπίεβρ.

Υπάρχουν ακόμα και οι ομοφυλόφιλοι που προσπαθούν να τραβήξουν ακόλαστους και ακόλαστες, προσφέροντάς τους τις πιο αισχρές υπηρεσίες. Συγκεντρώνουν πελάτες στο Παλαί Ρουαγιάλ ή στα Σανζ-Ελιζέ και τους προσελκύουν με προσυμφωνημένα σινιάλα. Συχνά, μπάζουν στο δωμάτιό τους τους συνενόχους τους, μεταμφιεσμένους σε αστυνομικούς, εκείνοι απειλούν ότι θα συλλάβουν τον πελάτη που είναι με τα σώβρακα, κι αυτός αρχίζει να εκλιπαρεί για έλεος και αδειάζει τις τσέπες του.

Όταν μπαίνω σε κάποιο απ' αυτά τα καταγώγια, είμαι προσεκτικός, γιατί ξέρω τι μπορεί να μου συμβεί. Αν ο πελάτης δείχνει να έχει λεφτά, ο ταβερνιάρης κάνει ένα σινιάλο, μία από τις κοπέλες τον πλησιάζει και σιγά σιγά τον πείθει να προσκαλέσει και στο τραπέζι όλες τις άλλες και δώστου αρχίζουν να παραγγέλνουν τα πιο ακριβά πράγματα (αλλά αυτές, για να μη μεθύσουν, πίνουν *anisette superfine* ή *cassis fin*, χρωματισμένο νερό που ο πελάτης το πληρώνει πανάκριβα). Έπειτα, προσπαθούν να σε βάλουν να παίζεις χαρτιά, φυσικά κάνουν σινιάλα, χάνεις και πρέπει να κάνεις το τραπέζι σε όλες και στον ταβερνιάρη και στη γυναίκα του. Και αν προσπαθήσεις να σταματήσεις, σου προ-

τείνουν να παίξεις, όχι για λεφτά, αλλά σε κάθε παρτίδα που θα κερδίζεις, μία από τις κοπέλες θα βγάζει ένα ρούχο... Και σε κάθε δαντέλα που πέφτει κάτω, να σου που εμφανίζονται εκείνες οι αηδιαστικές άσπρες σάρκες, εκείνα τα φουσκωμένα στήθη, εκείνες οι καστανές μασχάλες με την αποφορά που σε ζαλίζει...

Δεν ανέβηκα ποτέ στον επάνω όροφο. Κάποιος είπε ότι οι γυναίκες είναι απλώς ένα υποκατάστατο του μοναχικού βίτσιου, μόνο που θέλει περισσότερη φαντασία. Έτσι, γυρνάω σπίτι και τις ονειρεύομαι το βράδυ, δεν είμαι δα κι από σίδηρο, εξάλλου αυτές είναι που με προκαλούν.

Έχω διαβάσει τον δόκτορα Τισό, ξέρω ότι κάνουν κακό ακόμα και από μακριά. Δεν γνωρίζω αν τα ζωικά πνεύματα και το γενετήσιο υγρό είναι το ίδιο πράγμα, αλλά το βέβαιο είναι ότι αυτά τα δύο υγρά έχουν κάποια αναλογία, και έπειτα από μακροχρόνιες νυχτερινές μιάνσεις, όχι μόνο υπάρχει απώλεια δυνάμεων, αλλά και το σώμα αδυνατίζει, το πρόσωπο χλωμιάζει, η μνήμη γίνεται σκόνη, η όραση θολώνει, η φωνή βραχνιάζει, ο ύπνος ταραάζεται από ανήσυχα όνειρα, τα μάτια πονούν και στο πρόσωπο εμφανίζονται κόκκινες κηλίδες, μερικοί φτύνουν ασβεστώδεις ουσίες, νιώθουν ταχυπαλμίες, αίσθηση πνιγμού, λιποθυμίας, άλλοι παραπονιούνται για δυσκοιλιότητα ή ιδιαίτερα δύσσομες κενώσεις. Και τέλος, τύφλωση.

Ίσως να είναι υπερβολές. Όταν ήμουν παιδί, είχα σπυράκια, αλλά φαίνεται ότι είναι συνηθισμένο σ' αυτή την ηλικία ή ίσως όλοι οι νεαροί απολαμβάνουν αυτή την ηδονή, ορισμένοι υπερβολικά, αγγίζοντας μέρα και νύχτα τα απόκρυφά τους. Εγώ τώρα πια ξέρω να συγκρατιέμαι, έχω ανήσυχα όνειραμόνον όταν γυρνάω από μια βραδιά στην μπιραρία και δεν μου συμβαίνει, όπως σε πολλούς, να έχω στύση μόλις δω μια φούστα στο δρόμο. Η δουλειά με συγκρατεί από την έκλυση των ηθών.

Στη διάρκεια του 19ου αιώνα, ανάμεσα στο Τορίνο, το Παλέρμιο και το Παρίσι, συναντάμε μεταξύ άλλων μια υστερική σατανίστρια, έναν αβά που πεθαίνει δύο φορές, μερικά πτώματα μέσα σ' έναν υπόνομο του Παρισιού, τη σταδιακή μεγέθυνση του πλαστογραφήματος που έγινε γνωστό ως Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών, το οποίο θα εμπνεύσει στον Χίτλερ τα στρατόπεδα εξόντωσης, Ιησούιτες που δολοπλοκούν εναντίον των Μασόνων, Μασόνους, έναν Γαριβάλδη αρθρικό και στραβοκάνη, τα σχέδια των Μυστικών Υπηρεσιών του Πιερμόνι, της Γαλλίας, της Πρωσίας και της Ρωσίας, τις σφαγές στο Παρίσι της Κομούνας, όπου ο κόσμος τρώει τα ποντίκια, απδιστικά και ρυπαρά στέκια εγκληματιών που ανάμεσα στους αιμούς απ' το αφέντι καταστρώνουν εξεγέρσεις στις πλατείες, ψεύτικους συμβολαιογράφους, ψεύτικες διαθήκες, διαβολικές αδελφότητες και μαύρες λειτουργίες.

Εξαιρετικό υλικό για ένα μυθιστόρημα των επιφυλλίδων στο συλ του 19ου αιώνα που, μεταξύ άλλων, εικονογραφείται όπως τα feuilletons εκείνης της εποχής. Να τι θα ικανοποιήσει ακόμα και τον χειρότερο μεταξύ των αναγνωστών. Εκτός από μια μικρή λεπτομέρεια.

Με την εξαίρεση του κεντρικού ήρωα, όλα τα άλλα πρόσωπα αυτού του μυθιστορήματος υπήρξαν στ' αλήθεια και έκαναν αυτό που κάνουν. Κι ακόμα και ο κεντρικός ήρωας κάνει πράγματα που έχουν γίνει, μόνο που κάνει πολλά, τα οποία είχαν ίσως διαφορετικούς αυτουργούς. Αλλά πού να ξέρει κανείς, όταν κινείσαι μεταξύ μυστικών υπηρεσιών, διπλών πρακτόρων, απατεώνων αξιωματικών και αμαρτωλών ιερωμένων, τα πάντα μπορούν να συμβούν. Έστω κι αν ο μόνος φανταστικός ήρωας αυτής της ιστορίας είναι ο πιο αληθινός απ' όλους και μοιάζει πολύ με άλλους που κυκλοφορούν ακόμα ανάμεσά μας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΠΗΧΣΗΣ: 09023